

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Jeg veed et lille Himmerig

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Jeg veed et lille Himmerig", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 309. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid104210.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

No. 137 .

Jeg veed et lille Himmerig,
Det er saa nemt at finde,
Hvor *Tro* og *Daab* ei fuldelig
Gik Hjerterne af Minde!

Det findes under Hytte-Tag,
Som under Høie-Lofte,
Hvor Christne sig paa Herrens Dag
Forsamle tit og ofte!

Thi Han, om Hvem Guds Engle sang,
I Kraft er Selv tilstæde,
Guds Børne-Flok med liflig Klang
Der raaber høit af Glæde!

Der hører Man Guds eget Ord,
Men ei med Torden-Stemme,
En sagte Lyd, med Guddoms-Spor,
Vi gladelig fornemme!

Det er Gud-Faders Jule-Bud,
Til alle Smaa hernede,
Om Sønnen Hans, den lille Gud,
I Krybben at oplede!

Det bli'r vi aldrig kiede ad,
At høre og at føre,
Det *Bethlehem* , den *Davids Stad* ,
Er himmelsk for vort Øre!

310

Det er de Christnes Føde-By,
Paa Grændsen af Guds Rige,
Thi der er født den Adam *ny* ,
Som skal til Himlen stige!

Vi fandt Ham svøbt, i Krybbe lagt,
Foruden og forinden,
Og gjorde med den Lille Pagt
Mod Døden og mod Fienden!

Vi saae det nok, at Verden loe,
Men blev dog ei ret bange,
Thi rundt omkring vor Barne-Tro
Vi hørde Engle-Sange!

Og Han, som fødtes i en Stald,
Blev tidlig stærk i Aanden,
Tog til med Vext i Dage-Tal,
Blev vittig efterhaanden!

Har ei han fyldt sit *tolvte* Aar,
Forvindeligt er Sorgen,
For hvad Han'ei har fyldt i Gaar,
Det fylder Han i Morgen!

Derfor det er vor store Lyst,
Hvor *efter Troen* tales,
Naar Herren ved sin Tjeners Røst
Lyslevende afmales!

Det himmelsk er at høre paa,
Hvordan Guds Søn i Støvet,
Som spæd engang i Krybbe laae,
Udførde Levnets-Løbet!

311

Det himmelsk er at tænke paa,
At Han, som dyrt os købde,
Guddommelig vil vandre saa
I alle sine Døbte!

Det er slet intet Hjerne-Spind,
Det kan vi godt fornemme,
I *Daaben* finder *Troen blind*
En himmelsk Barne-Stemme!

Det »Ordet« er, Guds egen Søn,
I *Jesu* spæde Alder,
Og Hjertets »*Haab*« i Lys og Løn,
Sin *Gudsøn* Tro ham kalder!

Han kalder *Tro* sin Moder sød,
Hun kiender Ham paa Røsten,
Og føler dybt i Liv og Død,
Hans Ord er Himmel-Trøsten!

Ved hvert et Herrens Skridt paa Jord,
Han hvisker til sin Amme:
Ja, Moder, naar jeg bliver stor,
Jeg gjøre vil det Samme!

Ved hver en Gierning, stor og god,
Den Lille det gientager,
Og sukker selv ved Korsets Fod
Kun over *Syndens* Plager!

Kun naar vor Frelser bryder ud:
Hvi vil mig Gud undfalde!
Han hvisker: lovet være Gud,
Det *een Gang* var for Alle!

312

Og naar det lyder: Han opstod,
Og Fængslet tog Han fangen,
Den Lille raaber: Moder god!
Istem nu *Seiers-Sangen*!

Den Barne-Stemme, himmelsk sød.
Det saligt er at høre,
Thi er ved Herrens Liv og Død
Og *Troen* lutter Øre!

Dermed og *Haabet* voxer bedst,
Men det er *Søndags* Klage,
Den tit er en *Marie-Fest*
Kun efter *Marthe-Dage*!